

III. ÉVF. 1902 9. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁBA BUDAPESTEN

ÖRÖKIMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: A legméltóságosabb Oltáriszentség nevelő hatásáról. — Felhívás Magyarország katolikusaihoz. — Előképes áldozat. — Szűz Mária, a szent áldozás mintaképe. — Templomépítés. — Hogyan kell áldozni. — Lambertini Imelda. — A legméltóságosabb Oltáriszentség egy újabb csodája. — Csendben legyünk a templomban. — A Mária-Reparatrix örökimádási apáczarend szervezete. — A szentséges társulatok nagy volta. — Oltáregyesületi ügyek. — Elmélkedés a legmélt. Oltáriszentségről. — Hirdetések.

A legméltóságosabb Oltáriszentség nevelő hatása.

A KÖZÖTTÜNK látható alakban időtlen-időkig jelenlevő Ur Jézust hívjuk Oltáriszentségnek. A kétezer évvel előttünk élt Istenember, ellenségei egyező tanúsága szerint is a legnagyobb nevelő-tanító volt, oltárainkon a szentségi Jézusban ugyanazt a legnagyobb nevelőt imadjuk a jelenben is. Igaz, hogy szava a tabernákulumból érzékeinkkel nem, csak a lelkünkkel hallható, igaz, hogy csak azok hallják, a kik szeretik őt, igaz, hogy nem csak istenségét, hanem még cselekvő emberségét is elrejti előlünk, mégis bátran valljuk, hogy a legnagyobb nevelő a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Miért? Mert szeretete fölülmulja az anyák szeretetét, gondossága az apák gondosságát, tudása a tanítók tudományát, isteni ereje fölülmul minden hatást, a mi csak az ember nevelésében közremunkál.

Szeretete fölülmulja az anyák szeretetét. Ne féljete, ti keresztény anyák, nem idegeníti el az Isten nagyobb szeretete tőletek a ti gyermekeitek szívét. Tapasztalásból tudhatjátok, hogy mennél jobban szereti fiatok, leányatok a jó Istent, annál jobban szeret és megbecsül titeket is.

De bizonyitanom kell. Nézd, jámbor keresztény anya, midőn magzatoddal szived alatt az Urat szent hajlékában meglátogatod, vagy még inkább, midőn a szent áldozásban a Legszentebbet magadhoz veszed, nézd azt a vágyakozást, azt a sóvárgást, a melylyel még pogány kicsikédet az Oltáriszentség az ő egyházába fölvenni szeretné, malasztjaival elárasztaná. Talán nem is gondoltál arra, hogy önmagaddal együtt gyermekedet a nagy Szentségnek fölajánljad, s ő már áldását adja rátok. Aztán érezd át te is keresztény anya azt a repeső örömet, a melyet az Ur Jézus az Oltáriszent-

ségben érez, midőn ujjszülötted a keresztségben papja által hivei sorába fölveheti, magzatodat karjába szoríthatja. Jó anya, nagyokra képes a te szereteted, de gyermekedet a mennyország örökösévé csak az Ur Jézus tehetette.

A szentségi Jézus az oltárról nem szállhat le, de én azt hiszem, hogy a szent őrzőangyalok számot adnak neki a kisdedek minden mozdulatáról. A hol a szerető anya beteg gyermeke ágyánál szívszorongva virraszt, ott vele együtt virraszt az Ur Jézustól rendelt őrzőangyala a kisdednek és az édes anyának.

A mily gyengédséggel fogadta az Istenember egykor a kisdedeket, pedig nagyon fáradt volt, mégis sorban megáldotta őket, úgy áldja s árasztja el malasztjaival most is a gyermekeket, valahányszor gondos szülők templomba viszik, templomba küldik.

Nem olyan az Oltáriszentség gyermeknevelése, mint az édes anyáé, nem a külső cselekedetek apró szeretettényeivel lánczolja magához s irányítja a gyermek lelkét; valamiben hasonlatos ugyan hozzá, a templom szépsége, csendes némasága, a tömjén fölszálló füstje olyasféle jóérzést kelt a gyermekben, mint az anyai kebel nyújtotta táplálék, majd az édességek, szép ruha, ajándékok, de nem csak ilyesmiben akarja az Ur Jézus gyönyörködtetni a gyermek mindenre fogékony lelkét, inkább a szív mélyén csendben munkál, azt a keresztségben már neki ajándékozott hófehér ruhácskát himezi, csipkézi s a gyermek lelkét sokszor még mielőtt gondolatai lennének, az életszentség bámulatos fokára emeli. A nagy szentek közül sokan már bölcsőjükben meglepő tanujelét adták későbbi szép lelküknek, s a gyermekkor játécai közül nem egyszer kicsillan a malaszt egy-egy fényes sugara. Pedig őket csak lehelete érintette még a legméltóságosabb Oltáriszentségnek. A régi egyházban az áldozó anyák legalább egy csepp szent vért kisdedeikkel is itattak, manap ez így nincsen szokásban, de örök figyelmeztetés, hogy az anya gyermekét semmiféle áhítatgyakorlatából ki ne feledje.

Igy alakul ki egy bayloni szent Paschalis, a ki közönséges pásztorfiu létére naponta látogatója volt a legméltóságosabb Oltáriszentségnek, így alakul ki egy szent Tharsicius, ki inkább meghal, de a szentségi Üdvözítőt nem engedi ki kezéből, hogy a pogányok gunyolják, bántalmazhassák, és így teremnek a kisebb-nagyobb szent Alajosok már a zsengekorban. Hány férfilélek ékessége lehetne az az első gyermekori ártatlanság, ha a legméltóságosabb Oltáriszentség közelében nőhetett volna föl? Ártatlan, tiszta lelkeket — anyák, valljátok meg alázatosan tehetetlenségteket — csak az Oltáriszentség nevel.

A szentségi Jézus gondossága meghaladja a családapa gondját. Az apa táplálja gyermekét, az Ur Jézus is táplálja önnönmagával. Melyikük szereti

Jézus szeretete a gyermekek iránt.

jobban a gyermeket? Az első szent áldozás napjára megilletődötten gondolnak vissza országok ünnepelt államférfiai. Az Urát gyengéden szerető keresztény léleknek mindig ünnepnap a szent áldozás napja. És minél jobban behatol az ünnepi érzelem hangulatába, annál jobban megismeri a szentségi Jézusnak iránta való nagy gondoskodását. Lassankint megérti az onnan sugárzó evangélium egész szellemét: nemcsak a Szentírásból, de a tabernákulumból hallja az igazság fönségesen egyszerű szavait: «Nézzétek a mezei liliomokat, mint növekednek, nem munkálkodnak és nem fonnak... Ha pedig a mezei füvet az Isten így ruházza, mennyivel inkább titeket kicsinyhitűeket». (Máté VI. 21, 30.) «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtok és terhelve vagytok és én megnyugtatlak titeket». (Máté XI. 28.)

Megelevenedik a felnöttebb ifju előtt az egyház tanítása, mintha újra szólana hozzá a régóta hallgatag nazarethi mester azon az atyai hangon, a melyen vérszerint való édes apja nem tudott hozzá beszélni, azzal az isteni fönséggel, a mely apának nem adatott e földön.

Azokra az életelvekre, arra a bölcseségre, a melyet az Oltáriszentség sugall, nem tanít meg bennünket egyetlen tanító sem. Lehet, hogy előadja őket — keresztény nevelőnek minden módon és minden formában a szentségi Jézus tanítását kell hirdetnie — talán jól is megjegyezzük a hozzánk az ő ajkukon át eljutott igazságokat, de soha át nem értjük, soha át nem érezzük a keresztény katolikus világnézetet, hanem a szent áldozással, az Ur Jézus szent testével, vérével együtt szívjuk be magunkba. Az Oltáriszentség nélkül nincsen helyesen kialakult egyéniség, nincsen igazán vett férfijellem. Az Ur Jézus szent vérenek kell a mi vérünkkel vegyülnie, szent testének a miénkkel egyesülnie, hogy valójában «ember» legyünk, a teremtés koronája, a teremő Isten remekműve.

Mert az Oltáriszentség alázatossága tanít a mellőzések, csapások, munkánk sikertelensége békés eltűrésére, az Oltáriszentség viszontszolgálatot nem váró, bűnösöket is elárasztó szeretete tanít a lankadatlan kitartó munkára; körülményeink, szenvedéseink ezer nyomása közben csak rá kell tekintünk, hogy minden földin fölül emelkedve emberi nagy méltóságunk tudatában megvigasztalódjunk, s a lelkünk, a szívünk megteljen zavartalan harmoniával, csendes megnyugvással, melyből csak az Istenember egykoron színről-szinre látásának vágyakodása törjön föl a mérhetetlen magasságba.

Szerető jó anyák, apák, és mindenféle nevelők, ismerjétek hát el velem együtt, hogy az Ur Jézus az Oltáriszentségben a mi legnagyobb nevelőnk. Hallható szavakkal nem mond ugyan semmit, de példája mindenben előtűnk világol s az a nevelő, a ki elveit a saját példájával következetesen igazolni tudja, hitem szerint a legjobb nevelő. És ha a nevelő tekintélyét, bölcsességét, hatalmát tekintjük, akkor is csak mély imádással kell meg-

hajolnunk a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, mint a legtekintélyesebb, legbölcsebb és leghatalmasabb nevelő előtt. — Mondjunk még többet róla? Ne beszéljünk többet, csak imádjuk őt. S. L.

Felhívás Magyarország katolikusaihoz!

AZ ELMULT években megtartott Katolikus Nagygyűlések nemcsak a katolikus öntudat megerősödésére szolgáltak, de üdvös határozataikkal, melyekből immár nem egy meg is van valósítva, a katolikus társadalmi tevékenységet is nagyban előmozdították.

Folytatni ezt a munkát, melytől egyház és haza fölvirágzását reméljük, kifejezést adni újból hűségünknek, ragaszkodásunknak Anyaszentegyházunk és édes magyar hazánk iránt; tanácskozoni a további teendőkről, melyek reánk várnak: a folyó évben is katolikus Nagygyűlésre hívjuk össze Magyarország katolikusait.

A Harmadik Országos Katolikus Nagygyűlés október 15—18. napjain fog megtartatni, a nagyméltóságú Püspöki kar védnöksége mellett Budapesten, az ország fő- és székvárosában.

A Nagygyűlésnek rendes tagja lehet minden katolikus férfi, ki ezen szándékát folyó évi szeptember hó 30-áig a Nagygyűlést előkészítő bizottság irodájában (Molnár-utca 11., Katolikus Kör) bejelenti s a tagsági díj fejében 4 koronát fizet. A rendes tagok résztvehetnek a szakosztályi üléseken, a nyilvános üléseken, a Nagygyűléssel kapcsolatos ünnepségeken, s a szakosztályi üléseken szólási és szavazási joggal bírnak. A hölgyek pártoló-tagjai lehetnek Nagygyűlésünknek s tagsági díj fejében két koronát fizetnek. A pártoló-tagok a nyilvános üléseken s a Nagygyűléssel kapcsolatos ünnepségeken vehetnek részt.

Kedvezményes utazásról, ételmezésről, lakásról gondoskodva leend, s a szegényebbeknek a tagsági díj elengedtetik.

A Nagygyűléssel egyidejűleg fog megtartatni ez évben is az Eucharisztikus Kongresszus s ugyanekkor lesz a Katolikus Egyesületek Országos Szövetségének évi közgyűlése is.

A részletes programot idejekorán fogjuk megküldeni a jelentkezőknek.

A jelentkezéseket, hogy mindennel idejekorán készen legyünk, kérjük legkésőbb szeptember hó 30-ig okvetlenül beküldeni.

Magyarország katolikusai!

Egyházunkért és hazánkért egyformán dobogó szivünk lelkesedésével hívjuk meg Magyarország katolikusait a mi Nagygyűlésünkre. A ki csak teheti, szegény és gazdag egyaránt, papok és világiak, jöjjenek el mind, hogy a hitnek és hazaszeretetnek mindnyájunkat átható érzelmeiben egye-

sülve, ismételjük meg szent fogadalmainkat: katolikusok vagyunk, katolikusok maradunk, magyarok vagyunk, magyarok leszünk — szívünk utolsó dobbanásáig.

Budapest, 1902. Szent István királyunk ünnepén.

A Magyarországi Kath. Egyesületek Orsz. Szövetsége nevében:
Itj. Zichy János gróf, elnök. Gróf Apponyi Géza, Dr. Boromisza Tibor prelátus, báró Gerliczy Ferencz, Kántor Károly, lovag Mattyasovszky Lajos, dr. Zlinszky János, alelnökök. Gyürky Ödön, titkár.

Tudnivalók a III. orsz. kath. Nagygyűlésről.

A Nagygyűlés tagjai. A Nagygyűlés rendes tagja lehet minden katolikus férfi, a ki a 4 korona tagsági díjat lefizette. A rendes tagok résztvehetnek a Nagygyűlés ünnepségein, a nyilvános és szakosztályi üléseken. A szakosztályi üléseken szólási és szavazási joggal bírnak.

Hölgyek pártoló tagok lehetnek s tagsági díj fejében 2 koronát fizetnek. A pártoló tagok résztvehetnek a Nagygyűlés ünnepségein és a nyilvános üléseken.

Szegényebbeknek kivánatra a tagsági díj elengedettetik.

Jelentkezni lehet a Katholikus Nagygyűlés irodájánál: Budapest, IV. ker., Molnár-utca II. Kath. Kör.

Tagsági jegyek. A jelentkező tagok névre szóló «Tagsági jegy»-et kapnak, mely az utazásnál s a Nagygyűlésen igazolványul szolgál.

A szakosztályi és nyilvános ülésekre tagsági jegy nélkül belépni nem lehet.

Utazás. 1. A magyar királyi államvasutak és a kassa-oderbergi vasut vonalain a tagok a II. osztályon III. osztályu jeggyel s a III. osztályon fél II. osztályu jeggyel utazhatnak.

A kedvezmény igénybevételéhez általunk kiállított «Tagsági jegy» és vasuti igazolvány szükséges.

2. A déli vasut vonalain a III. osztályban egy egész II. osztályu jeggyel, a II. osztályban egy egész I. osztályu jeggyel utazhatnak oda és vissza. Vagyis csak egy jegyet kell váltaniok, mely a visszautazásra is érvényes. Itt a mi tagsági jegyeink mellett szintén külön vasuti igazolványok szükségesek, melyeket mi küldözünk szét.

3. A Duna-Gőzhajózási-Társaság budapest—mohácsi vonalain a tagok az I. osztályon a II. osztályu menetdíjért, a II. osztályon III. osztályu menetdíjért utazhatnak. Itt csak az általunk kiállított «Tagsági jegyek» fölmutatása szükséges.

Megérkezés. Az összes pályaudvarokban, valamint a gőzhajó-állomásnál rendezők várják a Nagygyűlésre érkezőket.

Mindezen helyeken magasra föltüzött tábla látható ezen fölirattal:

«Katholikus Nagygyűlés». E tábla mellett várakoznak a rendezők, kik a Nagygyűlés tagjainak fölvilágosítással, utbaigazítással, kalauzolással szolgálnak.

Lakás. Kívánatra az előkészítő-bizottság irodája a Nagygyűlés tagjai részére szállásról is gondoskodandik.

És pedig: egy személynek különszoba naponta 1 frt 20 kr., ketten együtt személyenként 1—1 forint.

Szegényebbeknek közös szoba egy személynek naponta 40 kr.

A lakásdíj a Nagygyűlés irodájában fizettetik.

Lakásrendelésnél határozottan meg kell jelölni a napokat, illetve az éjjelt, melyen a lakás igénybe vétetik.

A kik idejekorán rendelnek lakást, lakás-jegyüket még otthon megkapják, úgy hogy megérkezve, egyenesen kijelölt lakásukra szállhatnak.

Az iroda munkáját nagyban megkönnyíti az, ki a lakásdíjat előre beküldi, úgy hogy itt arra se legyen gondja.

Ellátás. A Nagygyűlés szegényebb tagjai a Nagygyűlés ideje alatt ebédet 30 kr.-ért, vacsorát 25 kr.-ért kaphatnak az iroda által kijelölendő helyeken.

A fizetés ezen jegyekért az irodában történik.

Megrendelésnél a napok szintén megjelölendők.

Bankett. Október 17-én délben a Nagygyűlés diszbankettje a fővárosi Vigadóban. Egy teríték ára 2 frt.

A bankett-jegyet a pénz beküldése után azonnal megküldjük.

Iroda. A Nagygyűlés irodája a Budapesti Katholikus Körben van, VI. ker., Molnár-utca 11. szám, a hol a tagok minden dologban fölvilágosítást és utbaigazítást nyerhetnek.

Jelvények. A Nagygyűlés tagjai részére jelvények adatnak ki, melyet a Nagygyűlés tagjai ingyen kapnak.

Vannak ezenkívül díszesebben kiállított jelvények is, a szent Atya képe mellé alakban, nemzeti színű csokorral, melyet darabonként 30 krajczárért lehet az irodában beszerezni.

Egyleti zászlók. A katolikus egyesületek, testületek zászlójukkal jelenjenek meg a Nagygyűlésen, melyet a szentmiséken, az Eucharisztikus körmeneten, a nyilvános üléseken használhatnak.

Nehogy a zászlók ide-oda hordozása kellemetlenséget okozzon, legcélszerűbb a zászlókat a Katholikus Körben helyezni el, mely úgy a templomhoz, mint a Vigadó épületéhez a legközelebb fekszik.

A Nagygyűlés sorrendje.

Október 14., kedd. Délután 5 órakor: A Katholikus Egyesületek Országos Szövetségének közgyűlése.

Este 8 órakor: Ismerkedési est a székes-fővárosi Vigadó éttermeiben. Az ismerkedési estén a hölgyek is résztvesznek. — Étkezés tetszés szerint. — Honvéd-zenekar.

Az ismerkedési estélyre a főváros katolikus egyesületeinek tagjait is meghívja a Katolikus Nagygyűlés elnöksége.

Október 15., szerda. Délelőtt 9 órakor: Szentmise a belvárosi főplébánia-templomban.

Délelőtt 10 órakor: Első nyilvános ülés a fővárosi Vigadó nagytermében.

Déli 12 órakor: A Katolikus Internátus-Egyesület házának fölavatása (Üllői-ut 22).

Délután 2—5-ig: Szakosztályi értekezletek.

Délután 6 órakor: Második nyilvános ülés a Vigadó nagytermében.

Este 8 órakor: A katolikus ifjuság bankettje a Vigadó éttermeiben.

Október 16., csütörtök. Reggel 8 órakor: Szentmise a belvárosi templomban.

Délelőtt 9—11-ig: Eucharisztikus kongresszus.

Déli 12 órakor: Diszgyűlés XIII. Leó pápa 25-éves pápaságának jubileumára. Az ünnepi beszédet mondja: Vaszary Kolos bibornok, Magyarország hercegprimása.

Délután 2—3-ig: Szakosztályi értekezletek.

Délután 4 órakor: Eucharisztikus körmenet.

Október 17., péntek. Délelőtt 9 órakor: Szentmise a belvárosi templomban.

Délelőtt 10 órakor: Harmadik nyilvános ülés a Vigadó nagytermében.

Déli 1 órakor: Bankett a Vigadó éttermeiben.

Délután 3 órakor: A Régisi Szent Ferencz-egyesület alakuló közgyűlése.

Előképes áldozat.

AZ ÉGŐ áldozati oltárnak megfelelt a jóillatu oltár a szentélyben és kegyelem trónja a frigyszekrény fölött a szentek szentjében. Mivel az előcsarnok a zsidó nép lakása volt, azért mindenki beléphetett. A szentély Izraelnek eszményi lakása és az új-szövetség egyházának képe, azért csak a papok mehettek be, ha a naponkénti illatáldozatot mutatták be vagy hetenkint a kenyereket váltották föl. A szentek szentjében egyedül a főpap mehett be és pedig évenként csak egyszer, midőn az engesztelő áldozat vérét mutatta be. Ez a szertartás a megváltás művének legünnepélyesebb előképe volt és azt jelentette, hogy a megváltás még nem történt meg és azért az örök szentélybe még nem mehettek be senki. Csak midőn az Isten élő tem-

ploma, Jézus teste, leromboltatott, hogy harmadnapon dicsőségesen föltámadhasson; midőn Sion templomának függőnye kettéhasadt, történt meg a teljes kiengesztelés és megnyílt a kapu, melyen át mindenki bemehet a szentek szentjébe.

Az idők teljességeig a véres állati áldozatok helyettesítették a tényleges kiengesztelést. Bármily alakban is nyilvánult az áldozati szellem, az áldozati cselekvény mindig az engesztelés gondolata körül forgott. A családfő vagy más valaki, a kire az áldozat bemutatását bízták, kiválasztott egy lehetőleg hibátlan állatot és azt a szövetségsátra elé vagy az előcsarnokba vitte. Hogy az áldozatbemutató az állathoz való viszonyát még jobban feltüntesse, kezét az állat fejére tette, hogy így abbeli szándékát és vágyát fejezze ki, hogy bűneit az állat lelkére helyezze át. Miután ez a kézföltétel a helyettesítés kifejezéseül megtörtént, az állatot egyszerűen «bűn»-nek nevezték és vérének mindaddig tisztátalannak tartották, míg ki nem ömlött.

Ezután következett az állat leölése, melyet nem a pap végzett, mint a pogányoknál, hanem az áldozó maga vagy e helyett a szolgálattelvő leviták. A papok csak akkor ölték le az állatot, ha saját bűneikért mutattak be áldozatot. A kik azt hiszik, hogy az áldozat a hódolatnak ténye vagy az istenségnek nyújtott ajándék, azok ebben az eljárásban bizonyítékot látnak véleményük megerősítésére. Ha ugyanis az áldozat célja az engesztelés lett volna, úgy a megérdemelt büntetést, a halált, a melyet az állatra vitt át, a büntető Jehovának vagy helyettesítőinek, a papoknak kellett volna végrehajtaniuk. Mivel azonban az állatot az áldozat bemutatója ölte le, az áldozat fogalma és lényege a hódolat és ajándékozás. Azonban ezen okoskodás nagyon felületes. Jólehet minden büntetés, mint másodlagos törvény — a megsértett világrend következménye — végső elemzésben Isten igazságosságából folyik vagy abból származtatandó, azért a halál eredetileg még sem volt Isten szándékában, a mint a Szentírás mondja (Bölcs. 1, 13.). A mily értelemben Jézus azt mondja, hogy az Atya minden ítéletet a Fiura bizott és azután hozzáteszi, hogy Isten a Fiát nem azért küldte a világba, hogy ítéljen, mert a ki nem hisz, már megítéltetett: úgy mondhatjuk, hogy nem Isten bünteti a bűnöst, hanem önmagát, mivel a büntetést, mint a bűn szükségszerű következményét önmaga vonja magára és minden halálos bűn, mintegy lelki öngyilkosságnak tűnik föl. A mint az új-szövetség egyházában a bűnös önmagát vádolva mondja: mea culpa, én vétkem; beismeri, hogy saját hibája a bűn, ép úgy jelent meg az ó-szövetség hívője a szent és irgalmas Isten előtt, a ki nem akarja a bűnös halálát, hanem, hogy megtérjen és éljen, és önmaga fölött kimondta a halálos ítéletet, a mennyiben az őt helyettesítő állatot megölte. Az állat leölésében élénken lelki szeme elé tárult megérdemelt büntetése és föltámadt benne a vágy, hogy a jelképes helyettesítés engesztelődést eszközöljön ki számára.

Az áldozat engesztelő ereje nem az állat halálában, hanem kiontott vérében rejlett, a melylyel élete kialudt. A vér, mely a bűn zsoldját, a halált megváltotta, már nem tisztátalan és bűnnel terhelt, hanem tiszta és szent. Ezenkívül szükséges még Jehova részéről az áldozat elfogadása vagy jóváhagyása (acceptatio) és a bűnbánó bűnös javára való alkalmazás (applicatio), hogy az áldozó büntetésétől való megszabadulása felől bizonyossá legyen. A mint előbb a kézföltétel által az állat az ember helyettesítőjévé lett, ugy most a vérével való meghintés által kiengesztelővé vált. Csak most lépett a pap közbe, a ki Jehova és a nép között közbenjáróként állt; fölfogta a kiömlő vért és az oltár élére és szarvaira hintette, a fönmaradt részt pedig az oltár körül kiöntötte. Ezen szertartás által nemcsak áldozat mutattatott be Jehovának, a kinek hatalmát és kegyelmi bőségét a szarvak jelezték, hanem képletesen a nép is megszenteltetett, a melyre a pap a vért hintette.

Folyt. köv.

Szűz Mária, a szent áldozás mintaképe.

AZ EPHEZUSI házban, a hova a haldokló Ur Jézus örökségét, a boldogságos Szűzet, szent János magához fogadta, annak kis kápolnájában mindennap végbemegy a legszentebb áldozat. Itt ujitja meg az apostol azt az áldozatot, a mely a világot megváltotta s a melynek ő egykor kiváltságképen tanuja volt, itt fogadja szent Fiát újra a keblére szűz Mária, a mint egykor szeplőtelenül méhében foganta. Fenséges, páratlan látvány, az angyalok is bámulva nézik, a melynek gondolata még tizennyolcz század mulva is magával ragadja szivünket.

Gondoltunk-e rá legalább néha — keresztények — hogy szűz Mária áldozott, hogy az élete szentáldozás volt, Fia mennybemenetele után hosszú földi tartózkodásának évei alatt? Emlékezetünkbe idéztük-e példáját, a boldogságos Szűz nyújtotta tökéletes mintaképet a szentáldozásban, a mint minden cselekedete és zsinórmértéke a mi keresztény életünknek? Talán azért nem, mivel ez a tér nagyon szétterül, még kevésbé ismeretes, s a jámbor buzgalom még nem gyűjtötte össze mindazokat a nagyszerű olvasmányokat, melyek e mezőségen virítanak. És mégis, van-e üdvösebb valami, mint e dolgokon elmélkedni, szűz Mária érzelmeibe, Jézust fogadó, csodálatra méltó előkészületébe bepillantani, a szentség és malaszt remekeit bámulni, a melyeket az Ur Jézus szűz Mária lelkében művelt!

Oh! ki tudna beszélni szűz Mária hitéről, a mint az Ur asztalához járult? Oly élénk az, hogy a Szentség fátyolán keresztül hatol, magára a fölséges titokban jelenlevő, élő, sugárzó, földetlen Krisztusra szegződik. Szűz Mária áldozásában valósággal a megtestesülés titka ujul meg, az isteni Ige

megint leszáll lakni a Szűznek keblére; ezek a bethlehemi, názárethi örömek, mikor Fiát karjaiban tartotta, szive fölött altatta, — ez a Jézus beszédje, világos és mély bölcseségű, a mint a templom arkádjai alatt hallotta, — ezek a Kálvária mozzanatai, a mikor a halott, véres tetemet térdeire vette. Az egész mult, az egész mysterium újra lejátszódik szemei előtt, újra életre kel szivében. Az emlékezés hullámverései ragadják magokkal, lényének legbelsőbb rejtekébe is mélységes impressiók tolulnak.

Ki tudna beszélni a boldogságos Szűz alázatosságáról, midőn Fiával, az Istenemberrel van együtt, a ki mennyei dicsőségét, a hol örökké uralkodik, azért hagyta el, hogy újra foglya legyen Mária szűzi kebelének. Most már nem is az a Megváltó, a ki szegénységben, tehetetlenül, az emberi nyomorúságok terhét viselve jött a világra: ez a diadalmas Krisztus, a ki művét már befejezte, a sátánt legyőzte, a világot megváltotta, minden népet meghódított, s kiérdemelte első helyét az Atya jobbján. Mennyire megalázza magát, mennyire megsemmisül «az Urnak szolgálóleánya» eme fölség jelenlétében!

Mily gyönyörűséggel mélyed el abba az alázatosságába, a melyet az Ur megtekintett «humilitatem respexit»! Mily örömet számítja magát azok közé a «kisdedek», «éhezők» közé, a kiket az Ur «fölmagasztal» és táplál. Mennyire megvallja, hogy Istennek mindenben alattvalója, mily tökéletesen ismeri kötelességét vele szemben, a kit a Szentségben újra magához fogadhat!

Aztán ki mondhatná el szűz Mária tiszta ártatlanságát, a melynek fehérsége nemhogy elhalványodott volna az évek folyásával, inkább egyre szeplőtelenebbé, egyre tündöklőbbé vált? Mikor az Ur Jézus méhében testet öltött, nem tudott neki mást följánlani, csak szűzi tisztaságát: most azonban följánlhatja isteni anyasága malasztkincseit, egész élete erényeit, szenvedéseit.

Lábai elé rakhatja állhatatos hűségével kipróbált szivét, azt a szivet, a melyet tör járt által, hogy belőle minden emberit gyökerestől kiirtson, azt a szivet, a mely a Megváltó piros vérében fürdött, a mely száműzetése hosszú ideje alatt megszentelődött, áthasonult a nem teremtet Tisztasághoz.

Ki írhatná le a boldogságos Szűz szeretetét, nagy szerelme lángolását az Oltáriszentség láttára, a melyben Isten szeretete ugyszólván kimerítette magát Fia láttára, a kivel ugy is tele van a lelke, a ki az ő öröme, imádása, gyönyörűsége, élete, mindene? A halál elválasztotta őket egymástól, ime most újra láthatja, újra megtalálta, újra örülhet társaságának, jelenlétének. Még több szépséget, még több szeretetreméltóságot talál most benne. Most kedvére eláraszthatja őt gyengédségével, szeretetével. Érte jött, anyját jött meglátogatni, vigasztalni, elhagyottságát enyhíteni, s megizleltetni vele már itt a mennyország örömeit. Láttára egyszerre kigyul a Szűz lelkében a szeretet,

a boldog, vágyakozó, a hálás, együttérző, buzgó és áhítatos szeretet lángja és lobog majdnem végtelenül tüzes-forró szívében. Hiszen ez kívánkozik hozzá, a ki «mindvégig szerette» őt, egész eltávozásáig.

Ez a szeretet annyira megragadja, hogy szüntelen mintegy elragadtatásban van, annyira emészti, hogy mintegy halálos hurokkal veszi körül s Mária egy napon a szeretet erőszakossága által fogja lelkét kilehelni Fia előtt, Istene előtt utolsó szentáldozása alkalmával.

Aztán, oh ki beszélhetne nagylelkűségéről, a mely e szeretetet áthatja s táplálja szűz Mária szívében? Minő odaadással, minő tökéletes készséggel bizza rá magát a szent Ostyára, a ki hozzá jő. Minő érzelmekkel fogadja szent Fia akaratát és együttérez minden érverésével! Minő buzgalommal ajánlja fel önmagát! Mily bátran lesz áldozattá a szentségi áldozattal! Mily lemondással hagy el minden emberi jutalmat és nem akar más pályabért, mint hogy Jézusnak szolgálhasson.

Azonban nézzük, minő gyümölcsöket szakít le a szentáldozás nyomán? A szentség és malaszt mily csodálatos növekedését! Mily világosságot élete irányításában! Isten és ember iránt való mily nagy szeretetet! Az erények minő hősi fokát! Mily legyőzhetetlen erőt a cselekvésben, szenvedésben! Szűz Mária minden szent áldozásával egy-egy új polcot foglal el, egy-egy óriás lépést tesz tökéletes átfarmálódása, az isteni képmás felé; az ég maga növekvő csodálattal ismételvegeti: *Ki ez, a ki jő, a ki folyton emelkedik: «Quae est ista, quae ascendit?»*

Hit, ártatlanság, alázatosság, áhítat, szeretet: nem azok az érzelmek-e oh keresztény lélek, a melyeket nekünk is birnunk kell a szentáldozáshoz járulván, s a melyek az élet szentségének üdvös gyümölcseiről eleve is biztosítanak? — Van-e azért jobb mintánk, a mit utánozzunk, vezetünk, a kít kövessünk, segítségünk, a kít társul hívjunk, mint az áldozó szűz Mária, valahányszor csak az Ur Jézus meglátogatni készül bennünket? Ah! engedjük csak, hogy szűz Mária ékesítse, díszítse föl szivünket! Ő majd megtisztítja szeretettel, szivünk hajlékát bevonja értékes erényekkel, virágokkal: szent gerjedelmekkel; meggyújtja a hit és szeretet égő lámpáját, s följánlja azt Fiának kedves nyugvóhelyül, mint a sajátkeze munkáját, a hova gyönyörűség leszen neki leszállani. Öltünk magunkra P. Eymard szavai szerint, a szeplőtelen Szűz ruháit; takarjuk be velük tökéletlenségeinket, hibáinkat s Jézus szívesen fogad bennünket, látván rajtunk annyira szeretett Anyját; a malaszt csodáit munkálja bennünk, a mint benne munkálná.

Helyezzük tehát szentáldozásainkat a boldogságos Szűz oltalma alá: elmélkedjünk az ő eucharisztikus életéről s igyekezzünk őt buzgón utánozni. Kérjük Jézust, hogy úgy éljen, úgy uralkodjék a mi szivünkben, a mint szűz Mária lelkében, ismételjünk nap-nap után Olier atya jámbor fohászzkodását:

«Oh Jézus, ki szűz Máriában élsz, jöjj, élj bennünk is, szolgálóban,

szentséged szellemével, hatalmad teljességével, erényeid igazságával, igéid tökéletességével, szent titkaiddal; fékezd meg bennünk ellenségünk hatalmát a Szentlélek által, Atyád dicsőségére. Amen. (300 napi bucsu.)

Messenger du T. S. Sacrement.

Templomépítés.

A gyulafehérvári euchar. kongresszuson előadta *P. Soós István*, karmelita házfőnök.

«Uram szeretem a te házad ékességét.» (52. zs.)

Igy szólt a Zsoltáros, a kit pedig az Ur, daczára annak, hogy az ő szive szerint való király volt, mégsem talált méltónak arra, hogy neki fényes templomot építsen, hanem csak azt engedte meg neki, hogy arra kincseket gyűjtsön, de a templomnak fölépítését szelidlelkű fiára és utódjára, Salamonra kellett hagynia, a ki azután nemcsak szóval mondta, hanem tettel is kimutatta, hogy «dilexit decorem domus Domini», mert egy olyan házat, templomot épített az Urnak, a mely igazán Istenhez volt méltó.

Mélyen tisztelt Uraim és Oltár-Testvéreim! Nem mindenkinek jut az a szerencse, hogy az Urnak házat, templomot építsen, de az a kötelesség majdnem kivétel nélkül mindegyikünkre háramlik, kik papok vagyunk, hogy az Ur hajlékát, a templomot, mely gondjainkra bízott, tisztán, jókarban, lehetőleg díszben, de legalább is olyan tisztességben tartsuk, hogy akárki abba belép, ráismerjen és kénytelen legyen megvallani: Haec domus Dei est, — Vere locus iste sanctus est!

Csak hogy könnyű ezt mondani, ugyebár? de sokkal nehezebb megvalósítani, különösen ott, a hol szegény a templom, szegények a hívek, miként ez talán épen Erdélyben igen sok helyen előfordul.

Mitévő legyen ilyenkor a pap? Hol kezdje, hogy végezze dolgát, hogy céljt érhessen? — Hogy e nehéz kérdés fejtegetésére — ha nem is épen megfejtésére — épen engem szólított föl e kongresszus m. t. szervezője, abban egy kis célzatosságot látok ugyan, mégis igen szívesen vállalkoztam rá s készséggel mondom el szerény véleményemet s részben hasonló körülmények között szerzett tapasztalataimat, de távolról se várják, hogy én, mint híres koldus, megtanítsam önöket koldulni.

Nemrégiben egy derék tiroli ember járt nálam Budapesten, s miután az ismeretes amerikai gyorsasággal épült szép templomunkat végig nézte, ezzel a kérdéssel fordult hozzám: Nicht wahr Hochwürden, Sie haben den Bau nicht von unten, sondern von oben begonnen? = Nemde főtisztelendő ur, ön nem alulról, hanem fölülről kezdte az építést? — Igazat adtam neki. Mert tényleg úgy van az, Uraim! akár új templomot akarunk építeni, akár meglevőt diszíteni és Istenhez méltóvá tenni, a munkát nem alulról,

hanem fölülről kell kezdenünk. Föl kell ugyanis emelkednünk a mi hivatásunk magaslatára, mely nekünk kötelességünké teszi az Ur házának tisztességéről, tisztaságáról, sőt a mennyire lehet, fényéről, pompájáról gondoskodni. Ha hivatásunknak ezen magaslatára följutottunk, ha át vagyunk hatva azon tudattól, kötelességérzettől, hogy az Isten háza előbbrevaló, mint a magunké, hogy a templomnak szebbnek, tisztábbnak kell lennie mint a plebániaháznak, saját lakásunknak, akkor helyes uton járunk, akkor jól, mert fölülről kezdjük az építést.

De még magasabbra kell emelkednünk, ha templomépítésről vagy diszitésről van szó; föl kell emelkednünk a bizalom létráján és imádság utján magához az Istenhez, a kinek segítsége nélkül semmire sem mehetünk, mert ismeretes, hogy ha az Ur nem építi a házat, hiába fáradnak a munkások, a ki azonban segítségét nem tagadhatja, midőn azt látja, hogy az ő dicsősége forog szóban.

Mikor hét évvel ezelőtt ugyszólván — egy krajczár nélkül, üres erszénnyel, de szinte vakmerőségig menő bizalommal hozzáfogtam ahhoz a munkához, melyet mindenkinek s talán magamnak legnagyobb bámulatára sikerült létrehozni, első sorban az Isten háza dicsősége és a halhatatlan lelkek üdve lebegett előttem, s azt gondoltam, építsük és diszitsük föl csak mielőbb az Isten házat, majd azután az Isten is csak fölépíti a mienket, s föl is építette, hamarább, mint hittük. — Ellenben tudok egy plébániát, a hol a jó plébános ur, csupa elővigyázatból és számításból kilencz házat szerzett magának azzal a szándékkal — mint mondá — hogy majd azokból fölépíti az Isten házat. Alulról kezdte és nem fölülről, s talán épen azért romba dőlt a szép terv, a házból ma egy sincsen, s csak mióta a házak elusztak, azóta kezd az Isten házának ügye némileg a megvalósításhoz közeledni.

Higyjék el, Uraim, hogy nem dicsekvésből mondom ezeket, hanem csak azért, hogy saját tapasztalásomból meritett példákkal győzzem meg Önöket állításom igazságáról és buzdítsam föltétlen bizalomra, ha az Ur házának építése vagy illő diszben tartása egyikünknek-másikunknak nehéz gondokat okoznak. Ilyenkor bátorság, bizalom! Sursum corda. Emeljük föl sziveinket az Urhoz! — Igen, emeljük föl, de ne csak a magunkét, hanem hiveinkét is.

Mielőtt az Isten házának építéséhez vagy diszítéséhez fognánk, készítsük el előbb a talajt hiveink szívében. Igyekezzünk velük megértetni, hogy reájuk nézve megtisztelő, kitüntető kötelesség az Ur házának diszítéséhez hozzájárulni. Győzzük meg őket, hogy azok a fillérek, melyeket az Ur oltárára, hajlékának diszítésére, az istentisztelet fényének emelésére áldozatul hoznak, még anyagi tekintetben sem vesznek kárba, hanem a legtöbb esetben százszoros kamatot, bő gyümölcsöt teremnek.

Tekintsék a hivek a templomukat a falu vagy város főekességének,

melyen mindenki megláthassa, hogy abban a legnagyobb Úr lakik. Értessük meg velük, hogy annak disze, fénye nekik is becsületükre, elhagyatottsága, piszkos volta ellenben szégyenükre válik. Szóval tekintsék az Isten házát a magukénak is, mely minden egyébtől eltekintve, már tisztaságával, fényével is vonzza és fölemelje őket.

Ha sikerül hiveink szívében az Isten háza iránt ezt az érdeklődést, nagyrabecsülést és tiszteletet fölkelteni, akkor már több mint fele munkát elvégeztük, akkor nincs mit aggódnunk népünk szegénysége miatt, mert nincs az a szegény nép, a mely ilyen meggyőződés, ilyen hit mellett áldozni ne tudna a legszentebb ügyért. Nem egyszer, de százszor látjuk megisméltódni, a mit isteni Üdvözítőnk az evangéliumban oly meghatóan kiemelt, hogy az özvegy utolsó fillérét is a templom perselyébe dobja.

Erre nézve is saját tapasztalásomból beszélhetek, s mondhatom, hogy nincsen bőkezűbb adakozó istenes célokra a szegény népnél. Templomunkat majdnem kizárólag szegény munkásnép látogatja, s a perselypénz évenként megközelíti a 3000 forintot. Mikor pedig templomunk még épülőfélben volt, nem egy szegény munkás 10—14—20 forintig adóztatta meg önmagát s hozta el hiven hetenkint, hónaponként az ő járulékát, úgy hogy teljes joggal írhatták templomunkról annak fölszentelésekor a lapok, hogy az a «munkások temploma», s ők magok is szent büszkeséggel tekintik annak.

Én pedig hiveinktől nem szoktam koldulni, hanem ha jószántukból hoztak a legcsekélyebb adományt is hálás köszönettel vettem. S talán épen ez az elismerés, ez a hálás köszönet volt az, a mi a szegény nép szívének oly jól esett, s őt újabb és újabb adakozásra bírta.

De iparkodtam a népet még másképp is belevonni a templomépités ügyébe, s ezt bizonyára haszonnal fogja megtenni hasonló körülmények között minden lelkipásztor.

Miután szentbeszédeimben ismételve rámutattam egy nagyobb és Istenhez méltó templom szükséges voltára, 1897. decz. 2-ik vasárnapján föl-szólitottam hiveinket, egyesítsék imáikat a mieinkkel, tartsunk karácsony előtt egy kilencznapi ájzatosságot kitett Oltáriszentség előtt azon szándékra, hogy az Isten tehetős jótevőket küldjön, a kiktől az építéshez szükséges összeg könnyen kitelhetik. És a szegény nép megértett engem. A ki nem tudott adakozni, tudott imádkozni. S képzelhetik jó népünk örömét, lelkesedését, midőn a következő vasárnap meglepő eredményként azt adhattam tudtokra, hogy a legelső napon, épen az ájzatosság alatt 1000 forint érkezett a templomépités céljaira. Imádkoztunk tovább és folyt a templomépités onnan fölülről kezdve, még mielőtt egy téglát is letettünk volna.

Mélyen tisztelt Uraim! Testvéreim! kívánják-e még, hogy önöket koldulni tanítsam az Isten házára, annak tisztán és jókarban tartására? —

Azt hiszem, fölösleges volna. Szent Teréziával mondom azért: a ki az én szavaimnak nem hisz, próbálja meg önmaga, s látni, tapasztalni fogja, hogy az Isten házának fölépítésére és tisztántartására nem sok pénz, hanem élő hit, erős bizalom és imádság kell, a mely — akárki mit mondjon rá — nemcsak Isten szívét, hanem az emberek erszényét is képes megnyitni. Ezt mondhatom, mert láttam. Próbálják, mélyen tisztelt Uraim, és látni fogják.

≡ Hogyan kell áldozni. ≡

A SZENT ÁLDOZÁSNAK illendően és minden kellemetlenségtől menten kell történnie, ezért néhány szabályt kell szem előtt tartani, a melyeket még azok sem tartanak meg mindig, a kik gyakrabban áldoznak. Hogy illemesen áldozzunk:

fejünket tartsuk egyenesen, se előre ne hajtsuk, se hátra ne vágjuk; szemünkkel vagy lefelé, vagy a szent ostyára nézzünk, de nem a papra;

szájunkat se nagyon, se kevésbé, hanem középszerűen nyissuk ki, nyelvünket alsó ajkunkra kissé előrehelyezzük, hogy a pap könnyen és biztosan rátehesse a szent ostyát.

Egyesek nagyon is hátraszegzik a fejüket, mások nagyon lehajtják, úgy hogy a pap nem látja, mit csinál s a szent ostyát a leesés veszélyének teszi ki.

Vannak, a kik félnek nyelvüket kihelyezni s csak ajkukkal akarják megtartani a szent ostyát, mások nyelvüket gyorsan visszahúzzák, mielőtt még a papnak ideje volna a Legszentebbet biztosan elhelyezni.

Mindez kevésbbé van rendén s veszedelmes; mivel a szent áldozás alkalmával előforduló tiszteletlenségeket jórészen az áldozók rossz szokása s hanyagsága okozza.

Látni, a hogyan sokszor buzgó egyének is áldoznak, valóban kellemetlen; az ember azt hinné, hogy először járulnak az Ur asztalához.

Ne emelkedjünk föl szelesen, mihelyt megáldoztunk, hogy szomszédunkat, a ki mellettünk áldozik, meg ne lökjük, a fölkelésnél várjunk, míg a pap kissé eltávozik tőlünk, várjuk meg a pap áldását, ha más áldozónak nem kell helyünket átengednünk.

Hagyjuk rövid ideig a szent ostyát nyelvünkön és midőn kissé megnedvesedett, nyelvük le tisztelettel. De vigyázzunk, hogy szánkban el ne olvadjon, mert akkor nem áldoztunk.

Ha a szent ostya szájjpadlásunkhoz tapad, csakis nyelvünkkel szabad érintenünk, sohasem ujjunkkal.

Ha a pap véletlenül két szent ostyát adna egy helyett, mit kell tennie? Semmit; ne jöjjön zavarba senki, mert nem vesz többet magához két ostyában, mint egyben, valamint nem vesz kevesebbet sem az ostya kis részecskéjében, mint az egész ostyában.

Ha már csak a pap áldására várunk, a fehér gyolcsot eleresztjük, annak jeléül, hogy már megáldoztunk.

A Szentség iránt való tiszteletből sem keztyüt, sem karmantyut (muff) nem viszünk, a katonák kardjukat leoldják.

E szabályok nem a képzelet szüleményei; elfogadták ezeket, közönségesen tanítják s nagy püspökök is méltónak tartották azokat részletesen előírni.

A legméltóságosabb Oltáriszentség egy újabb csodája.

A «PETIT MESSENGER DU COEUR MARIE» ezidei 7-ik számában olvassuk a következőket: 1902 január 26-án St. Andrében, Bourbon szigetén megható esemény történt a templomban. Reggel, szentmise után a plébános kitette imáadásra a legméltóságosabb Oltáriszentséget, a mikor is úgy vette észre, hogy a szent ostyában Krisztus arcza látszik. Azt hívén, hogy csak érzéki csalódás, a mit lát, visszatért a sekrestyébe s egy ministráns fiut szólított elő, hogy nézze meg a Szentséget, nem lát-e rajta valami különös dolgot. A gyermek rögtön visszatért, azt mondván, hogy egy emberi arcot lát.

Aközben a plébános elküldött az ostyát készítő asszonyért s fölszólította, hogy a szentségtartóban nem vett-e észre valami rendkívülit. Megnézvén, azonnal visszajött s kijelentette, hogy Krisztus arczát látta a szent ostyában. Ez esemény híre azonnal elterjedt s valóságos bucsujárásban vonultak föl a templomba a csoda hírére St. André lakosai. Ime, mit láttak:

A hat-hét czentiméter átmérőjü szent ostya barna színü volt. Krisztus feje volt látható rajta. A sötét alapszínből hajzattal és szakállal körülvevett fehér arcza emelkedett ki, de az egész úgy látszott, mintha fátyollepel takarta volna.

A tünemény a Szentség kitételétől egész a vesperásig tartott...

A szomszédfalvakból is összefutottak az emberek. A st. denisi ujságok szerkesztőségének ezt sürgönyözték: «Jöjjetek St. Andrébe csodát látni. A templom zsufolásig tömve van».

Ez a tény. A délelőtt folyamán ezer meg ezer ember nézte a csodát és tisztán kivehették, hogy a fehér ostya helyén emberi arcz volt, a nagy szenvedéstől sápadt arczkifejezéssel... Akármelyik oldalról vizsgálták, mindenhol az Ur Jézus arczát látták. Eloltották a gyertyákat, az ablakokat becsukták, fölhuzták a függönyöket... Mindig csak a mi Urunk Jézus Krisztus imálandó arczát látták.

LAMBERTINI IMELDA.

(Német szöveg nyomán szabadon.)

«Szivemnek eljegyzett hatalmas Isten,
Szerelmem éget, nyujtsd felém kezed'!
Enyhitni lángomat hol késel, üdvöm?
Miért vonod meg tőlem ételed?

Mint gyermek szent Domokos lányai közt
Szolgált az Urnak híven, jámborul,
Szent áldozáshoz még sem engedék őt,
Nem érett, kis korát mondván okul.

Vagy hő szerelmem feltörő sugára
Királyi trónodig nem érhet el?
És annyi siró könnyel, annyi vágygyal
Te, Jézusom, meg nem elégedel.

S midőn az égi Mester hű arái
Körülveszik az Urnak asztalát,
Kicsiny Imelda szívét régi vágya,
Szerelmi lángja törként járja át.

Hisz gyermek lettél, értünk testet öltél;
Szűdön pihentek boldog kisdetek:
És lelkemet, oh Isten, megpihenni
Kebledre mért, miért nem engedet?»

Fölhangzik lágyan, mint szellő fuvalma
A «non sum dignus» méltó szólama,
Az Urnak kelyhe már a pap kezében,
Hogy lelki étket abból osztana.

Imelda így eseng. Ő Jézusáért
Od'adta kincsét, föld muló javát,
Mint tiszta gyermek lelkesen követte
Az isteni jegyes hívó szavát.

S csodák csodája! Im', a pap kezéből
Ragyogva száll el az örök kenyér;
Lebegve száll, a mig Imelda ajkán
Szent vágytól reszkető nyelvéhez ér.

A lányka ég felé kitarja karját,
Szívébe zárja az Üdvözítőt;
Elszenderül, — elszáll a tiszta lelke,
Halála Jézushoz vezérli őt.

Milbich Tamás.

Csendben legyünk a templomban.

QONDÉ herczeg, a nagy hadvezér, egy izben a templomban egy pap-
növendék mellé került. A protestáns herczeg unatkozott és hosszúnak
találta az Egyház szertartásait. Egyszerre csak odafordul a növendékpaphoz
e szavakkal: «Ugyan mondja csak, mit tanulnak önök a szeminariumban?»
Az ifju semmitsem szólt. A herczeg azt hívén, hogy szavait nem értette,
ismétli a kérdést másodszor és harmadszor is. Egyszerre csak megszólal a
kispap s így felel: «Azt tanuljuk, hogy a templomban hallgassunk». A szel-
lemes hadvezér fölfogta az okos szót, nem háborodott föl, csak annyit mon-
dott: «Köszönöm e fölvilágosítást s jövőben majd megszivlelem».

Még furcsább eset történt I. Napoleonnal. A hatalmas hóditó még
nem ült a császári trónon s az Egyház nem élvezte még a szabadságot,

nem tudta még a forradalom békóit lerázni. Ekkor Napoleon beszélni akart egy izben egy magasállású nővel. Fölkereste házában, de ott azzal fogadták, hogy az urnő templomban van szentmisén. Odasietett tehát s a templomba lépve egyenesen az illető hölgy imazsámolyához sietett s egész hangosan szól, hogy fontos mondanivalója van. De a buzgó hölgy meg-

Lambertini Imelda.

ragadja karját s elhallgattatja e szavakkal: «Nem azért vagyunk itt, hogy fecsegjünk, hanem hogy a szentmisét hallgassuk; maradjon csendben s térdeljen le!»

A világhódító Napoleont annyira meglepték e szavak, hogy szó nélkül letérdelt s végig hallgatta a misét. Mise után kikísérte a bátor hölgyet a templomból s ott künn így szólt hozzá: «Asszonyom, ily derék emberek mint ön, nem nélkülözhetik a teljes vallási szabadságot. Rajta leszek, hogy az Egyház ismét szabad legyen». S szavának állt. A forradalom által bezárt és kifosztott templomokat visszaadta rendeltetésüknek s a francia katolikusok megint

járhattak a szentmisére, melyről őket a vallástalan fölforgatók eltiltották.

És ismeretes az első magyar szent király életéből az a jelenet, mikor egy izben látogatóba ment a kolostorba, hol a szerzetesek ép a kar-imát végezték. A mint az uralkodó belép, a szerzetesek abbahagyják imájukat s üdvözlik a királyt, csak egy nem vett tudomást jelenlétéről, hanem tovább folytatja imádságát. Az istentisztelet végeztével a szent király magához hivatja ezt a szerzetest. Társai attól tartottak, hogy a király kérdőre fogja

vonni, de a bölcs és szent uralkodó e szavakkal fogadja a jámbor szerzetest: «Egyedül te vagy teljes szívvel-lélekkel hívő keresztény, mert nem hagytad félbe egy bűnös ember miatt az istentiszteletet. Ilyen emberekre van szükségem, kik jobban félik Istent, mint az embereket. Püspökké foglak tenni». S a buzgó szerzetesből az Egyház főpásztora lett, ki mint szent hunyt el.

Gondolkozzál egy kissé, kedves olvasó, hogyan viselkedel te a templomban? Nem az-e a gondolatod, hogy mindent láss s mindenki lásson? Nem foglalkozol-e a szentmise közben többet hiuságos dolgokkal, mint lelked szükségleteivel? Gondolkozzál! Mert ha csakugyan így volna, úgy több bűnnel jönnél haza a templomból, mint a mennyivel bementél s vajmi kevés kegyelmet szereznél, hanem csak a tulvilági büntetésekre tennéd magad méltóvá. Csendben légy s tiszteletteljesen viselkedjél a templomban!

A Mária-Reparatrix-apáczarend szervezete.

A kiengesztelés eszközei. — Imádások, apostoli cselekedetek és missziók.

KIENGESZTELNI Istent a lelkekért s megjavítani a lelkeket, eleget tenni az Úrnak a feledékenyek, hálátlanok és bűnösökért s felköltetni bennük az Isten iránt való szeretetet; ez a Mária-Reparatrix-társulat kettős célja. Ebből kifolyólag két irányban működik: elmélkedő és cselekvő irányban. Az isteni kiengesztelésnek, hogy teljes és hathatós legyen, elmélkedőnek és cselekvőnek kell lennie. Elmélkedőnek; valamint Magdolna a kereszt lábainál megadta az elfelejtett és megvetett Üdvözítőnek az őt megillető tiszteletet és szeretetet, úgy a Reparatrix-apáczáknak is szeretettel és tisztelettel kell megemlékezniök az Úrról; lelküknek át meg át kell hatva lenni az Ő nagyságától és mindennek külsőleg, alázatossággal és áldozatokkal tartoznak kifejezést adni. Cselekvőnek kell lenni az engesztelésnek; Márta példája szerint iparkodniok kell Isten dicsőségét terjeszteni, az ő érdekeit szolgálni s mentül több lelket szerezni mennyei birodalma számára.

Az engesztelő életnek két törekvése van; Isten kegyének elnyerése ima által s felebarátai szívének megnyerése szeretetteljes önfeláldozással és apostolkodással.

A megbántott Isten kiengesztelése főképp az annyiszor megvetett és kigúnyolt legméltóságosabb Oltáriszentség imádása által történik.

Az Oltáriszentség minden nap reggel a hét órai szentmise alkalmával kitétetik és kint is marad estig, a midőn is áldást tartanak. A szentmisétől fogva egész napon át a kettesével imádkozó apáczák félóránként föl váltják egymást. Így a nagy városok közepette, a hol vétek vétekre halmozódik, a hol viszhangoznak a káromkodások, a hol lépten-nyomon a legborzasztóbb bűnökkel bántják meg a jó Istent, sőt talán még szentségtörések is követtetnek

el; ott a véghetetlen hatalmas és fölséges mennyei király szeretetének trónján fogadja az Őt megillető imádást és tiszteletet. Szeretettel környezik, megálázkodnak lábai előtt s bocsánatot és irgalmat könyörögnek azoknak a szerencsétlen megtévedt lelkeknek, a kik nem tudják, hogy mit cselekesznek, valamint azok számára is, a kik tudva és akarva vétkeznek. Az éj folyamán elkövetett bűnök kiengeszteléseül mindig két-két apácza van kijelölve arra, hogy a tabernakulum előtt éjfél-től egy óráig imádkozzék. Minden csütörtökön pedig az Oltáriszentség szerzése és Krisztus Urunk kínszenvedése emlékeül az Oltáriszentség egész éjjel ki van téve; valamint hamvazószerdát megelőző három éjjelen is.

A legfölségesebb Oltáriszentség az egész keresztény élet, de különösen a Reparatrix élet központja. Reparatrix-apáczák folyton az Oltáriszentség mellett élnek, ebből táplálkoznak s ezért a gyakori szent áldozás a társulat egyik fő szabálya és szokása.

A reggeli imádságon, szentmisén, lelkiismeretvizsgálatokon, imádásokon, a félórás lelki olvasmányon, az olvasón, a lorettoi és mindenszentek litániáján kívül a kartestvérek az isteni kiengesztelés céljából napjában három részletben elmondják még a Jézus szent Szive officiumát. Szombaton és a szűz Mária ünnepein pedig a Szeplőtelen Fogantatás zsolozsmáját. Fő ájtatosságok azonosak az egyházáival; u. m. az Oltáriszentség, a Jézus szent Szive, a Jézus kínszenvedése és a Szeplőtelen Fogantatásról szóló ájtatosságok. Fő ünnepek gyanánt mindenekelőtt az Anyaszentegyház nagy ünnepeit tartják meg, továbbá azokat az ünnepeket, melyekre a fönntemlített ájtatosságok vonatkoznak, szent József ünnepét, végül a társulatra nézve jelentőségteljes és emlékezetes napok évfordulóját, valamint a Jézus szent Szive-társulata boldogainak és szenteinek ünnepeit.

A Reparatrix-apáczák által fölvetett szentségek, nevezetesen: a szent gyónás, a szent áldozás és az utolsó kenet a kiengesztelés szellemében veendő föl. Utolsó leheletig mindent Isten kiengeszteléseért kell tenniök. A kiengesztelés szükséges volta s annak óhaja teljesen áthatja lelküket, egész lényüket s egy perczre sem felejtik el kegyes alapítónőjük, a jó Mária anyae me szavait:

«Egyetlen egy alkalmat se mulasztunk el Isten kiengesztelésére. Reggelre ébredve gondoljunk mindjárt az Ur Jézusra azok helyett is, a kiknek soha sem Ő az első gondolata.

Ha a reggeli fölkelés nehezünkre esik, ajánljuk azt föl engesztelésül olyan lelkekért, a kik a kényelmet mindennél többre becsülik s félnapokat is henyéléssel pazarolnak el.

Ha nagy hidegben szenvedünk, ha a tikkasztó meleg ellankasztja tagjainkat, türjünk el mindent, ezzel is kiengesztelve Istent azért a sok zugolódásért, a mit a türelmetlen emberektől hallania kell.

A szentmisét mindig a legnagyobb áhitattal hallgassuk, mert sajnos, nagyon sok az olyan emberek száma, a kik csupán azért jelennek ott meg, hogy magukat mutogassák.

Az Ur Jézus szent testét mindig a legbensőbb áhitattal, szeretettel és tiszta lélekkel vegyük magunkhoz, kiengesztelésül a sok szentségtörő áldozásért. Gyónásunk is ugyan ebben a szellemben történjék.

Imádjuk a legméltóságosabb Oltáriszentséget azok helyett is, a kik bántalmazzák s nem hisznek benne.

Engeszteljük ki Istent az éjjel és nappal minden perczében, szívünk minden dobbanásával, lelkünk fölhevülésével s ajkunk minden mozdulatával; így iparkodjunk kárpótolni az édes Üdvözítő jóságos Szívét azokért a bántalmakért, a melyekkel őt a világ illeti».

Minő hivatás! mennyi érdem! mily végtelen önfeláldozó szeretet rejlik e szavakban!

Ha mindezt megteszi egy Reparatrix-apácza, még korán sem teljesítette kötelességét. Az nem elég, ha a tabernakulum előtt úgy lángol is a szív, mint az örök lámpa; szét kell terjeszteni ezt a lángot s bevilágítani vele a sötét szivekbe. Még ha zárdájukból, oltárunk elől, mely életüknek középpontja, nem távoznak is el, a Reparatrix apáczák ott is végezhetik apostoli teendőiket, sőt tartoznak is azt elvégezni. A Reparatrix-zárda kápolnájában tartott első szentbeszéd alkalmával (1857 májusban, szent Fülöp és Jakab apostolok ünnepén). Mgr. Raess strassburgi püspök így oktatta Maria de Jesu anyát és az ő leányait: «A ki az Ur Jézust folytonosan imádja, az az égi angyalok szolgálatát teljesíti; a ki elvonult életet él, imádság, testi sanyargatás és alázatosság által iparkodik a veszőfélben levő lelkeket az örök élet számára megmenteni, az a földi angyal fölséges hivatását teljesíti».

A Reparatrix-apácza e kétszeres tisztséget teljesíti; alapítónőjük mondása szerint: Az apostoli teendőket a tabernakulum árnyékában és esendjében végzik. «Az apostol Jézus Krisztus példája után indulva, nem keresi a dicsőséget, hanem dolgozik, küzd, szenved, föláldozza magát és megsemmisül azért, hogy megadja Urának és Istenének azt a tiszteletet és dicsőséget, a melyet a gonosz lelkek megvonnak tőle».

Sőt mi több, az apostol nem elégszik meg azzal, hogy kiengesztelésül magát följánlja, hanem folyton azon munkálkodik, hogy eltévedt felebarátai lelkében Isten képét visszaállítsa s számukra az örök boldogságot megszerezze.

Ez a céljuk a Reparatrix-apáczáknak is. Ők felebarátaik lelki javait főképp a *lelkigyakorlatok* által igyekeznek előmozdítani. Az alapítónő egyik hő vágyát képezte, a világban élő nőknek alkalmat szolgáltatni arra, hogy lelkük jövődöbeli boldogságáról gondoskodhassanak. E végből általános vagy magányos, hosszú vagy rövid tartamu lelkigyakorlatokat tartatott, sőt

gyakran csupán csak egynapi elmélkedéseket is. A lelkigyakorlatokon részt vehetett mindenki, tekintet nélkül arra, vajjon az örök kárhozat felé halad-e még lelke, avagy már a jó utra tért. Hasznos és vigasztaló lelkigyakorlatok a tabernakulum árnyékában, a melyeken ellene esküsznek a tévtanoknak és a bűnnek.

A lelkigyakorlatok számára berendezett házak mindenkor nyitva állanak, de azért lehetetlen oda minden jelentkezőt személyválogatás nélkül befogadni. Csupán olyan ismert vagy ismerős által ajánlott egyéneket fogadnak be, a kikről tudják, hogy lelkigyakorlataikat komolyan fogják elvégezni s azokból lelkük javára és épülésére hasznot meritenek. Ha azonban ez a föltétel megvan, úgy a jelentkezők a legszivesebben, igaz keresztény szeretettel fogadtatnak be.

Folyt. köv.

A szentségi társulatok nagy volta.

Oltáregyesületi ülésre szánt elmélkedés. (P. Boone S. J. «Manuel du directeur»-je után.)

Az Urtól lett ez és csodálatos a mi szemeink előtt. Zsolt. 117, 23.

ISTEN minden műve csodálatos, de még sincs csodálatosabb, mint a malaszt működése, az isteni szeretet munkája. Forgassátok csak át az elmúlt századok évkönyveit országunkon; olvassátok a szentek életét. Minő csodákat találtok ott!

A munka, a melylyel foglalkozunk s a mely ma együvé hozott össze bennünket, látszatra kevésbé fontos, de ha mélyebben belepillantunk, a malaszt és irgalom egész bőségét megtaláljuk benne, a melyről nyílt szívvél szeretnék ma beszélni.

Vizsgáljuk azokat a kegyelmeket, a melyeket a mi Urunk ránk kiárasztott, midőn e társulatba meghívott; aztán határozzuk el magunkat irgalmassági cselekedeteink további gyakorlására.

I. A társulattól áradó különös kegyelmek.

1. Az Ur megérteti veletek, hogy tettekben nyilatkozó szeretettel kell a szeretet Szentségének hálálkodnotok, ő neki, a ki itt van a szemetek előtt a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Azután rávesz benneteket, hogy havonta egy órát szenteljete az ő imádására. Kétségtelenül a szentmise hallgatástok is, a szent áldozástok is sokkal buzgóbb, bensőbb lesz, nagyobb áhítattal kelt szívetekben a templomok látogatására, a tiszteletlenségek, bántalmak, szentségtörések jóvátételére, az őt igazán imádó hívek szerzésében is nagyobb buzgalmat fejthettek ki.

2. Megérteti veletek, hogyan dicsőíthetitek a legméltóságosabb Oltári-

szentségben azért, hogy a tiszteletére szükséges szereket a szegény templomok számára megszerzitek. Ezzel pedig a lelkipásztorokat és híveket bátorítjátok, vigasztaljátok, mindannyiszor tanúságot tesztek az Oltáriszentségben való hitetekről, új életre keltitek mindama plébániákat, a hová csak ajándéktokat, kezeitek munkáját elkülditek. Nem nagy kegyelmek ezek?

II. Elhatározás további irgalmas cselekedetekre.

Miután Jézus szeretete megerősödött bennetek, Jézus egészen átadja magát nektek. Ne kételkedjete! — szeretetének lángjait mindig jobban és jobban éleszti benneteket: nézzétek — mondja — az én szívem sóvárgó szeretetét irántatok! Szívében hordoz benneteket ez a jó Mester, ez az imádandó Üdvözítő, hogy őt dicsőíthessétek az emberek előtt; mert tudjátok ugy is, hogy a társulatnak nemcsak az a célja, hogy minél több imádót vagy társulati tagot toborozzon össze, hanem hogy a tagok vele éljenek, őt gyakran magukhoz vegyék, különösen a terjesztőnek a társulat elterjedésének szándékára.

A társulat valódi apostolsága az Oltáriszentség imádásának. Oh vajha képes volna ez az apostolság megindítani a sziveket s megértetni magát mindazokkal, a kiket illet! A kik eléggé megismerik, eléggé megértik, e négy gyakorlatot ajánljuk nekik: a plébániákon szokásos évenkénti szentségimádást, a negyvenórás imádást, a körmeneteket és a legméltóságosabb Oltáriszentséghez való gyakori járulást; velük tisztelhetjük leginkább a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

«Uram, szeretem a te házad ékességét». Zsolt. 25, 8.

Az oltáregyesületi kiállítás alkalmából elmélkedjünk arról a hatásról, a melyet az istenitiszteletnél használt szerek gyakorolnak.

Nagy dolgokról kell beszélnem.

I. Nézzük elsőben a természetet. «Az egek beszélnek Isten dicsőségét.» Zsolt. 18, 2.

1. A láthatatlan dolgok a láthatók által válnak észrevehetőkké. Maga az Isten is azt mondja az apostol ajkával: a mi benne láthatatlan, munkáiból megérthető. Róm. 1, 19. A látható dolgok a láthatatlanok képei, ezek a képek indítják meg a szívet s emelik föl a lelket.

2. A tudomány és művészet nagy hatással vannak ránk. Adja az ég, hogy ez a hatás mindig üdvös legyen. Gyakran nagyon gyászos következményük van. Gondoljunk csak a színházakra stb. Ezek meggyőzhetnek arról, hogy a látható dolgok meggronthatják a lelket.

II. Elmélkedjünk a természetfölötti rendről. Megtaláljuk benne azt a magasztos igazságot, hogy Isten a látható dolgokkal akar bennünket a láthatatlanok felé vezetni.

1. Az Ur maga írta elő népének az istentisztelet szertartásait s a szereket, hogy velük méltóképen dicsőítsék szent nevét. Minő gazdagság! minő nagyszerűség, minő pontosság előírásukban!

2. Az idők teljességében az Isten Fia emberi természetet vett föl, hogy szelídebben és hathatósabban ösztönözzön bennünket a láthatatlanok szeretetére, a mint azt az Egyház lelkesülten éneklí. A szeretet törvénye az isteni szeretetnek láthatatlan műveit látható és érzéki alakba öltöztette. A szentségek látható dolgok s a láthatatlan malasztot jelzik. — Legnagyobb kegyelemkincseit nagyon közönséges természeti dolgokhoz kötötte. Vegyük csak a keresztséget, Oltáriszentséget. Magát a hitet is a prédikálástól tette függővé. «A hit hallásból vagy, a hallás pedig Krisztus igéje által.» Róm. 10, 17.

3. Az Anyaszentegyház kezdettől fogva jól megértette, minő hatással vannak az emberre a szent szertartások és egyházi szerek. Már a katakombákban és később nyilvánosan is nagyszerű fényt és pompát fejtett ki az isteni tiszteletnél. Mily nagy arányok a középkori bazilikák építésében, fényük emelésében, mily szorgosság az azután való századokban is, egész a francia forradalomig, a templomok kifosztásáig! Az istentelenség ösztönszerűleg érzi, ép oly jól tudja mint mi, hogy mennyire élesztik a vallás külsőségei magát a hitet is, ezért dulja föl a templomokat, a hol csak tudja, fölforgatja az oltárokat, elrabolja ékességüket, kincseiket, elnyomja a papságot. Rontsátok le a templomokat, a hitet rontjátok le.

Pedig a hit a népek kincseinek legnagyobb kincse.

Ez az igazán vett alamizsna.

Forrása minden jócselekedetnek, minden erénynek, minden maradandó, tartós jóságnak.

Valamivel én is hozzájárulok a szegény templomok fölsegélyezéséhez, e szerek bevásárlásához, melyet a ti buzgalmatok teremtett elő... Az igazgató alkalmat ad a tagoknak buzgóságuk további gyakorlására.

Oltáregyesületi ügyek.

Az eucharistikus kongresszus. Mint már az eddigi két katolikus nagygyűléssel kapcsolatban megtartott

az eucharistikus kongresszus, az idei nagygyűlés programjába is fölvette ezen, a szentségi Jézus iránti nagy-szabásu manifesztációt a nagygyűlés elnöksége. Ismét alkalmuk nyílik tehát az oltáregyesületeknek, vezetőiknek, ugy mint tagjaiknak, hogy az eucharistikus Jézus iránti gyermeki szeretetüknek a gyűlésen és a szentségi körmeneteken kifejezést adjanak.

Kivánatos azért, hogy *az oltáregyesületek minél több taggal vegyenek részt a nagygyűlésen.* Az egész ország szentségi társulatainak hódolatát mutassuk be ez alkalommal, annál is inkább, mivel e nagygyűlésünk egyúttal a pápa ő Szentsége jubileumát is ünnepli, így akarván meghálálni a Szentatyának ama tényét, hogy jubileumát az Oltáriszentségről kiadott körlevelével tette emlékezetessé. A kis Erdély néhány hónap előtt fényes ünnepséget tudott rendezni a gyulafehérvári Oltáregylet zászlószentelése alkalmából. Mindenfelől küldték az egyesületek képviselőiket. Vegyünk példát erdélyi testvéreink buzgóságáról! Jelenjünk meg lehető nagy számban a mi szentségi Üdvözítőnk diadalünnepén s mutassuk meg, hogy él szívünkben iránta a hála s szeretet érzete.

Az Erzsébet királyné emlékére emelendő örökimádás-templom bizottsága délelőtt tíz órakor a Mária Reparatrix-apácák kápolnájában mondatott gyászmisét, melyet Csáky Károly gróf váczi püspök tartott. Jelen voltak: Zichy Nándor gróf, mint az Erzsébet-örökimádási templom építési bizottságának elnöke, Zichy Nándorné és Zichy Livia grófnők, Kánter Károly apát, Kiss Aladárné alelnöknő, Barkóczy báróné és több bizottsági tag, úgy, hogy a kápolna zsufolásig megtelt. Mise alatt az apácák énekeltek szívet megilletően. Az elnöknő, Pallavicini Edéné távolmaradását Kánter apát mentette ki.

A pápa a székesfehérvári Oltáregyletnek. Mint Rómából értesülünk,

Ő Szentsége f. hó 16-án magánkihallgatáson fogadta Szögyény-Marich Juliát, a székesfehérvári Oltáregylet buzgó és érdemdus elnökét. A pápa, a ki pompás szinben és állandóan jó kedélyhangulatban volt, hosszasan beszélgetett a székesfehérvári dolgokról s főleg nagy örömmel és megelégedéssel értesült az Oltáregyesület buzgó működéséről. A kihallgatás befejeztével pedig nemcsak az elnökre adta készséggel áldását, de kijelentette, hogy készséggel küldi általa az egész egyesületre s annak minden egyes tagjára. E kedves hír bizonyára nagy örömmel fogja eltölteni az Oltáregylet csendben fáradozó buzgó tagjait s buzdítani őket az önzetlen, sikerekben gazdag s a Szentséges Atya által megáldott szép munka folytatására.

Az Oberbauer-czéget, a budapesti központi Oltáregyesület szállítóját, szép kitüntetésben részesítette *gróf Csáky Károly* váczi püspök ur, ki nevezvén őt a váczi központi Oltáregylet szállítójává. *Kronberg Józsefet,* a czég fejt, az alábbi sorokban értesítette erről az egyesület igazgatója.

Tekintetes Uram! Igen boldognak érzem magamat, hogy szerencsém van közölni Tekintetességeddel ő Méltóságának, gróf Csáky Károly Emmánuel váczi megyés püspök urnak azon magas kitüntető kegyét, hogy folyó hó 18-án tartott váczi oltáregyleti választmányi gyűlésen azon figyelemért, a melyet Tekintetességed az egylet megrendeléseiről iránt mindenkor tanúsítani sziveskedett s a mely úgy a kelmék finomsága, mint a kidolgo-

zás pontosságában nyilvánult, ő Méltósága az egész választmány általános hozzájárulása mellett Tekintetességed nagynevű czégét «a váczi központi és egyházmegyei Oltáregylet» szállító-jává kinevezni méltóztatott. A midőn ezen kitüntetésről Tekintetességedet ő Méltósága a megyés Főpásztor és a központi Választmány megbizásából és nevében szerencsém van értesíteni, fogadja egyuttal legőszintébb gratulációmat, a melyet annál is szivesebben tolmácsolok, mert meg vagyok győződve, hogy ezen kitüntető és czégének kiválóságát elismerő distinkció csak fokozni fogja Tekintetességednek buzgóságát, hogy az egyházi ruhák és szerek anyagi és alaki exact, rubrikaszerű kiállításával és a szegény templomok iránt való gyöngéd figyelmével jobban és jobban emelje az Ur házának dicsőségét. Kiváló tiszteletem nyilvánítása mellett vagyok, Vácson 1902 szeptember hó 20-án Tekintetességed alázatos szolgája *dr. Galcsék György*, váczi közp. és egyházmegyei oltáregyleti igazgató.

A budapesti közp. Oltáregyesület rendes tagjaitól 1902 július és augusztus hóban befolyt díjak:

Grádol Anna 1 k, Török Erzsébet 24 f, Török Julianna 30 f, ft. dr. Tóth József megbizott ur által Szombathelyről 12 és Szabó Jánosné 2 k, özv. Kubinyi Tamásné 24 f, Török Erzsébet 24 f, özv. Kluzacsek Rezsőné 12 k, Krupich Paula 4 k, Köteles Lajosné 24 f, Kolmann Mária 2 k, Winter Margit 2 k, Szabó Péterné 3 k, Kresztics Mária 3 k, Fink

Francziska 1 k, Fink Mária 3 k, Németh Ilona 1 k, ft. dr. Repák Jenő theol. tanár ur által Eperjes egyházmegye gör. kath. tagjai részéről 70 k, Szabó Mária 1 k, Thulner Katalin 1 k, Gyüry N. 2 k, Bauer Mária 2 k, Pirk Rozina 40 f, ft. Peham Vincze plébános ur által a Pörgölin vasmegyei tagoktól 4 k 20 f, Woutier Luiza 2 k, Weisinger Anna 2 k, Kövér Mária 1 k, Krumpek Etel 1 k, Fodor Gáborné 40 f, Melzsik Szalome 2 k, Maczkó Károlyné 2 k, Ettensperger Antónia 2 k, Csicsay Margit 40 f, özv. Ladányi Józsefné 20 f, Szabó Erzsébet 20 f, Pirk Rozina 10 f, Visnyai Borbála 2 k, Horváth Istvánné 3 k, Kovács Károlyné 20 f, Blazsek Olga 1 k, Rothhammer Teréz 2 k, Fazekas Erzsébet 6 k, Német Viktória 2 k, Delamartina Viktória 2 k, Kálchok Gézáné 2 k, Hegedüs Mária 1 k, Muha Mária 2 k, özv. Pável Jánosné és leányai 2 k, özv. Lász Károlyné 2 k, Engel Terézia 2 k, Bulusek Anna 2 k, Bilits Katalin 2 k, Takáts Mária 2 k, Siegl Mária 2 k, Hauke Terézia 2 k, Jung Krisztina 2 k, Minich József 2 k, Schnitchen Katalin 2 k, Fiedler Konrádné 2 k, Ember Anna 3 k, Lőrincz Julcsa 40 f, Pirk Rozina 20 f, Ribár Karolina 2 k, Primusz Erzsi 6 k, özv. Tyukosné Francziska 4 k, Lambrecht Margit 3 k, Lambrecht Erzsébet 4 k, Pirk Rozina 10 f, Szabó Mária 1 k, Kertész Róza 2 k, özv. Habinay Ágostonné 4 k, Habinay Christina 4 k, báró Skerlec Kára 2 k, báró Skerlec Mária 2 k, báró Skerlec Sarolta 2 k, az ó-budai tagoktól ft. Sagmüller József káplán ur által 122 k, Bonis Lajos 3 k, Korsz Gergelyné 1 k, Lukawetz Luiza 20 f, Marzsó Elvira 2 k, Minye Luiza 1 k, Kókai Zsuzsanna 1 k, Tóth Jánosné Schleisz Katalin 3 k, Schelly Irma 6 k, Stiassniné Kis Julianna 3 k, özv. Kecskeméty Istvánné 2 k,

ft. dr. Mikita Sándor az ungvár-czeholnyai tagok részéről 18 k 60 f, Widak Francziska 20 f, Székely Miklósné 2 k, Kurucz Lajos 80 f, Minye Lujza 1 k, Palkó Mária 4 k, Studniczky Irma 1 k, özv. Hun Károlyné 24 f, Horváth Imréné 24 f, Hingyi Julianna 24 f, Lukács Zsuzsanna 30 f, Bognár Katalin 54 f, ngos Kiss Aladárné tagdíjak fejében 356 k 40 f, ft. Hojszik Imre h. pléb. ur a selmecz-steffoltói tagok részéről 16 k 64 f, ft. Plent István pléb. a kassai egyházmegye területéről 100 k, ft. Binder András Szatmár-egyházmegye részéről 173 k 50 f, Scirovits Teréz 50 f, Zauper Ferencz 1 k, ft. Miller György hivei részéről 12 k, Fáy Malvin 2 k, Feriáncs Mária 40 f, Kreis Gergely 1 k, Csizmár Zsuzsanna 2 k, Keglovits Irma grófnő 6 k, Thoman Francziska 3 k, Kathny Erzsébet 2 k, Eberhard Gyula 1 k, özv. Lehotzky Józsefné 1 k, özv. Sommer Magdolna 2 k, Czechmeister Etel 1 k.
(k = korona, f = fillér).

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillierie carcassonei püspöktől.

Az oltáriszentségbeli lelki tej.

A segítségünkre siető szeretetet mindig kerüljük.

Az arsi (= ári) szentéletű plébános, a kit mindegyik hive tisztelt és a kinek emlékezete Isten Egyházában soká fog élni: ájtatos hallgatóinak egy napon ezeket mondá:

«Gyermekeim, midőn a jó Isten reánk tekint, midőn az Oltáriszentség belsejéből szemlél és minket magához közeledni lát: szívével csekély teremtményeihez nagyon mélyen leereszkedik; úgy, miként az atya, a ki kisdédéhez lehajol, hogy szavát meghallja».

Tegyük ehhez, hogy karjait nyújtja felénk, csak hogy minket magához vonjon és imádandó Szívére szorítson; mint az anya, a ki szerető karjait tárja ki magzata felé, arra buzdítva őt, hogy keblén bizalommal és nyugodtan helyezkedjék el.

Sohase gondoltunk rá, mit kell kénytelen érezni Jézusunk anyai Szívének, látva kicsinylésünket és közönyösségünket eme Szentséggel szemben, a melyben ő oly nagy szeretettel hív magához?

Ime, ilyen az Oltáriszentség, mikor mi azt elhagyjuk.

Anyá — gyermeke nélkül!

Tegyétek föl — mondá a Szeretet Mestere — hogy egy gazdag férfi szegény asszonyt asztalához meghív, de e föltételt tűzi eléje:

Lépj ebédlőmbe, kisdededet azonban hagyd kint, mert az sir és nekem alkalmatlankodik.

Elfogadná-e ezt a meghívást amaza anya?

Nem nélkülözne-e inkább, nem szenvedné-e el inkább az éhséget, semhogy ennek a gazdagnak társa-

ságában étkezzék, egyedül, gyermeke nélkül, a kit a járókelők, az állatok elé és a levegő zordonságának kitenne?

Ellenkezőleg, a Szentlélek kijelentéséből tudjuk, hogy ha még az anya is annyira elfajulhatna, miszerint gyermekét elhagyná s fiáról megfeledkeznek: a mi Istenünk, nemes és önzetlen szereteténél fogva, nem teheti hogy rólunk megfeledkezzék és szünet nélkül ne kívánja, hogy vele közlekedjünk.

Oh, ti mindnyájan, kik elbágyadtatok: jertek a forráshoz! meritsetek bőven ez éltető vizből, a melyet nektek nyujtok!

Omnes sitientes venite ad aquas!

A szeretet égető szomja minket elipeszt.

Szívünk e szeretet szükségletét kielégíteni vágyik és e szomjat oltó vizet mégis elutasítjuk.

Szegény szív! Te mindig nyugtalan leszesz, te szenvedni fogsz és tévelyegni, a míg magad ez Oltáriszentség Istenének szívébe nem veted és a míg e Szívben el nem merülsz!

Meditator.

A legfölségesebb Oltáriszentség imádása.

Imádlak, szívem isteni vendége, és elismerem, hogy valamennyi embernél bőkezűbb és magasztosabb vagy. Engesztelésül papjaid kigunyolásaiért neked ajánlom a szent szerzetesek hódolatát, a kikkel reménylem, hogy mondhatom és énekelhetem:

Imádtassék mindörökké a legméltóságosabb Oltáriszentség! *Aldorator.*

IRODALOM.

Szepessy László költeményei. Csinos kis kötetben adta ki folyóiratunk hasábjain gyakran szereplő munkatársunk, *Szepessy László* költői lelkületének zsengeit. Talán korábban jelent meg a kötet, mint vártuk volna s itt ott még simításra szorult volna, de tagadhatatlan, hogy az egészen végigvonuló katolikus fölfogás és vallásos szellem dicséretet érdemel. Irodalmi méltatásával e hitbuzgalmi folyóirat behatóbban nem foglalkozhatik, ez katolikus szépirodalmi lapjaink föladata, de méltányoljuk és dicsérjük szerző helyes fölfogását, korrekt szellemét s szívesen ajánljuk a kötetet olvasóink figyelmébe s pártfogásába.

Ára 4 korona. Megrendelhető Lampel Róbert könyvkereskedésében.

Hebdomadae sanctae (A nagyhét szertartásos énekei) cantus liturgici gregoriani, quos in concentus plurium vocum redegit, additis quibusdam propriis suis, qui eo tempore usui esse possunt, *Aloisius Hennig* S. J. sacerdos. Midőn e munka nyomás alatt volt, a szerző jobblétre szenderült (1902 július 10.), de a korrekurát még ő végezte. Általán ismert szerénysége mellett is azt mondotta, hogy ez a legjobb munkái közé tartozik. E nagyheti szertartásos énekeket is a «Hirnök» adta ki s annál rendelhetők meg Kalocsán. Kiváló finom nyomás.

Áruk 3 korona.

Alapított 1859-ben. Alapított 1859-ben.

Korompay Márton utóda

BUDAPEST,

IV. ker., Váci-utca 46. szám.

Épület, toronyfedés, légszesz, vízvezetékek, kutak, fürdőszoba, konyhaberendezést, minden e szakba vágó munkát, jótállás mellett készít.

... Körmeneti lámpákat készítek ...

JUSTH BÉLA

kárpitos-mester és diszitó,

a budapesti közp. Oltáregyesület szállítója,

Budapesten,

VII., Rottenbiller-utca 6a.

★

Elvállal

magánlakások, egyesületi- és körhelyiségek teljes berendezését, továbbá elfogad és pontosan teljesít minden e szakmába vágó javításokat.

Vásároljunk Tanuló Sorsjegyet!

Ő Fensége József Ágost főherceg ur és főmagasságu Vaszary Kolos bíbornok hercegprimás ur fővédnöksége alatt álló budapesti Mária-kongregáció Finevelő-Intézete szegény tanulók javára

nagy sorsjátékot

rendez. A sorsjáték 1901 október 31-én 85.126 szám alatt lett a m. kir. pénzügyminiszterium által engedélyezve.

Huzás 1902 október 1-én.

Egy sorsjegy ára 1 korona. Főnyeremény 10.000 korona értékben. Összesen 1135 nyeremény.

Sorsjegyek kaphatók a «Tanuló Sorsjáték Irodában»

Budapest, V., Alkotmány-utca 28. szám.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó:

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára:

Egész évre csak 2 kor. 60 fill. Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):

a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.

II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):

a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.

III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):

a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstlapoccsal 20 kor.

IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):

a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:

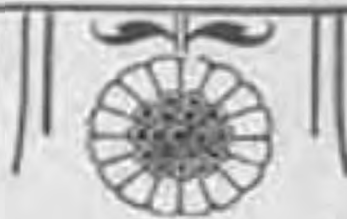
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 új órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az új teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehéreneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

*Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára*

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

*Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák
berendezéséhez szükséges tárgyaimat a leg-
jutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben,
nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika
és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.*

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

*Szentszobrokat, csillárokat, cibo-
rium és kelyheket. Fali és oltár-
gyertyatartók és oltárlámpákat.
Monstranciák, stáció-képek,
oltárok, Urkoporsókat stb.
Nagy választék arany, ezüst és
selyemhímezésekben, valamint
hímzett egyházi ruhákban.*

*Régi ruhák javítását, valamint
kelyhek, ciborium, monstran-
cia, oltárlámpák, oltárgyertya-
tartók megezüstözését vagy
megaranyozását elvállalom és
olcsón készítem el. Képes ár-
jegyzéket és költségvetést kívá-
natra bérmentve küldök.*

